

васалното трибутарно българско княжество и фактически присъединената към него чрез Румелийската революция в 1885 г. Източно-румелийска област се освободиха от формалния сюзеренитет на Турция и прогласиха за напълно свободна и независима държава. От тази гледна точка това събитие представлява, следователно, един етап, по пътя на освобождението и обединението на българското племе. Но едновременно с прокламирането на независимостта на България, върху главата на Фердинанда бе сложена от едно правителство, което изхождаше от най-лявата от управляващите през неговото царуване партии, царска корона, като му бе даден и титула, който, както споменахме, са носили българските царе през X и XIII векове — цар на българите. Тия два акта, обаче, нямаха по между си онази органическа връзка, която се помъчиха изкуствено да им предадат. Колкото първият от тях — прокламирането на независимостта — бе един легитимен, навременен и необходим за по-нататъшното развитие на България акт, легализиране на едно създадено от историята фактическо положение на работите на полуострова, за което възобновяващата се, уж, Турция не искаше да държи сметка, толкова вторият от тях — даването царска корона на Фердинанда — бе един неконституционен и антидемократичен акт. Той бе неконституционен, защото с него бе извършено едно най-съществено нарушение на българската конституция. Оправданието на тогавашното правителство, че този акт бе логическо последствие от прокламирането на независимостта, че държавният глава на една независима държава трябва по необходимост да притежава скиптъра на царското достоинство, от гледна точка на конституционното право и конституционната доктрина е едно положение, което не издър-